

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 252/2023-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou MULARČÍK A PARTNERI, s. r. o., Nám. M. Benku 15, P.O. Box 258, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Matej Mularčík, proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu v Pezinku č. k. 2 Tp 22/2022 z 19. decembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 2. februára 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na prezumpciu neviny podľa čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a svojho práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Špecializovaného trestného súdu v Pezinku (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia, ktoré navrhuje zrušiť a zároveň žiada o priznanie trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením z 11. augusta 2021 bolo vyšetrovateľom Národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru, odboru Východ pod číslom ČVS: PPZ-96/NKA-VY2-2021 podľa § 199 ods. 1 a 2 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie a súčasne podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie jedenástim osobám, medzi ktorými je aj sťažovateľ, pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona vo viacčinnom rôznorodom súbahu s obzvlášť závažným zločinom legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. c) a ods. 4 písm. a) a c)

Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) a § 141 písm. a) Trestného zákona (účinného do 31. 12. 2020).

3. Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) uznesením č. k. VII/3 Gv 67/21/1000-196 z 29. septembra 2022 podľa § 425 ods. 1 Trestného poriadku vydal rozhodnutie o zaistení špecifikovaného nehnuteľného a hnutel'ného majetku (zbrane a peňažné prostriedky na účtoch) s'ťažovateľa s odôvodnením, že je stíhaný za dva skutky, pri ktorých je vzhľadom na ich právne posúdenie (§ 58 ods. 3 Trestného poriadku, pozn.) možno v prípade odsúdenia predpokladať uloženie trestu prepadnutia majetku. Preto je potrebné zaistiť prípadný výkon tohto trestu už v prípravnom konaní (aby sa zamedzilo zmareniu alebo s'ťaženiu výkonu trestu).

4. Proti tomuto uzneseniu podal s'ťažovateľ s'ťažnosť, ktorú špecializovaný trestný súd napadnutým uznesením podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol. Poukázal na to, že trestom prepadnutia majetku podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona možno postihovať majetok bez toho, aby bol nevyhnutne predmetom trestného činu, prostriedkom na jeho spáchania alebo výnosom z neho. Konštatoval, že s'ťažovateľ je trestne stíhaný za trestný čin, za ktorý sa obligatórne ukladá trest prepadnutia majetku. Navyše, špecializovaný trestný súd k dostatočnosti preukázania podozrenia, že s'ťažovateľ mohol spáchať skutok, ktorý sa mu kladie za vinu, uviedol, že skutočnosti vyplývajúce z vykonaných dôkazov nasvedčujú dôvodnosti tohto podozrenia.

II.

Argumentácia s'ťažovateľa

5. S'ťažovateľ v ústavnej s'ťažnosti proti napadnutému uzneseniu špecializovaného trestného súdu namieta:

a) predovšetkým jeho arbitrárnosť, keďže napadnuté uznesenie považuje iba za formálne rozhodnutie bez skúmania pôvodu predmetného majetku. Rovnako ako vo svojej s'ťažnosti proti uzneseniu prokurátora aj v ústavnej s'ťažnosti opakuje, že majetok a peňažné prostriedky pochádzajú výlučne z legálnych zdrojov, neboli nadobudnuté z výnosov z trestnej činnosti ani neslúžili k jej páchaniu. Sudca pre prípravné konanie sa nezaoberal pôvodom nehnuteľného majetku, ktorý je dohľadateľný v katastri nehnuteľností. Aj keď možno napadnuté uznesenie považovať za zaisťovací úkon smerujúci k prípadnému uloženiu trestu prepadnutia majetku, tak bolo povinnosťou prokurátora a súdu skúmať súvislosť medzi konaním s'ťažovateľa pri nadobudnutí majetku a trestnou činnosťou, z ktorej je obvinený;

b) vo vzťahu k obligatórnemu ukladaniu trestu prepadnutia majetku prezentuje svoj názor, že ide o postih, ktorý je nad rámec dodržiavania ústavných práv občana (hoci páchateľa trestného činu);

c) ani prokurátor, ani sudca pre prípravné konanie ho k otázke zaistenia jeho majetku nevypočuli a nedali mu priestor vyjadriť sa.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej s'ťažnosti

6. Podstatou ústavnej s'ťažnosti je namietané porušenie základného práva s'ťažovateľa vlastníť majetok (čl. 20 ods. 1 a 5 ústavy), jeho práva na ochranu majetku (čl. 1 dodatkového protokolu)

a práva na prezumpciu nevinu (čl. 6 ods. 2 dohovoru) napadnutým uznesením špecializovaného trestného súdu o zamietnutí jeho sťažnosti proti uzneseniu prokurátora o zaistení majetku, najmä z dôvodu, že nedošlo k skúmaniu pôvodu tohto majetku.

7. V prejednávanej veci je kľúčovou námietkou porušenie práva sťažovateľa na ochranu majetku. Z čl. 1 dodatkového protokolu vyplývajú aj procesné záruky práva na pokojné užívanie majetku, ktoré nie sú nevyhnutne rovnaké ako záruky vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 dohovoru (pozri napr. Apostolovi proti Bulharsku, č. 32644/09, § 100, 7. 11. 2019).

8. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojich rozhodnutiach stabilne pripomína, že čl. 1 dodatkového protokolu obsahuje tri odlišné pravidlá týkajúce sa práva na majetok. V prvej vete prvého odseku je obsiahnuté všeobecné pravidlo, ktoré zvyrazňuje princíp pokojného užívania majetku; druhá veta prvého odseku upravuje podmienky, za ktorých môže dôjsť k pozbaveniu majetku, a v druhom odseku je upravené právo členských štátov okrem iného upraviť užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom. Uvedené tri pravidlá nie sú „odlišné“ v tom zmysle, že by boli od seba oddelené; druhé a tretie pravidlo, ktoré sa týkajú osobitných prípadov, pri ktorých dochádza k zásahu do pokojného užívania majetku, preto musia byť vykladané v zmysle všeobecného princípu zvyrazneného v prvom pravidle. Oba uvedené druhy zásahov do práva na pokojné užívanie majetku preto musia byť v súlade s princípom zákonnosti a musia sledovať legitímny cieľ takými prostriedkami, ktoré možno považovať za primerané (*reasonably proportionate*) pre jeho dosiahnutie. Z pohľadu rozhodovacej činnosti ESLP sa zaistenie majetku podľa § 425 Trestného poriadku riadi tretím pravidlom obsiahnutým v druhom odseku čl. 1 dodatkového protokolu, pretože jeho cieľom nie je zbaviť obvineného jeho majetku, ale dočasne obmedziť jeho vlastnícke práva s cieľom zabezpečiť výkon prípadného trestu prepadnutia majetku (pozri Džinić proti Chorvátsku, č. 38359/13, § 60 – § 61, 17. 5. 2016) (porov. II. ÚS 480/2021).

9. Pri každom zásahu do pokojného užívania majetku musí byť nastolená spravodlivá rovnováha medzi legitímnym záujmom, ktorý je zaistením majetku sledovaný, a medzi ochranou základných práv jednotlivca (k uvedenému pozri napr. Bruncrona proti Fínsku, č. 41673/98, § 65 – § 67, 16. 11. 2004). Otázka nastolenia spravodlivej rovnováhy prichádza do úvahy vtedy, ak bol zásah do pokojného užívania majetku zákonný a nebol svojvoľný [pozri Maniscalco proti Taliansku (dec.), č. 19440/10, § 55, 2. 12. 2014; ďalej len „Maniscalco“] (porov. II. ÚS 480/2021).

10. Ústavný súd zároveň berie na zreteľ, že trestné konanie je od svojho začiatku až po jeho koniec procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní a všeobecných súdov naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenie práv alebo slobôd v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu. Pokiaľ by ústavný súd na túto skutočnosť neprihliadal, poprel by účel a zmysel opravných (a iných právnych) prostriedkov v trestnom konaní, ktorým je okrem iného aj náprava pochybení vo veci konajúcich orgánov verejnej moci (orgánov činných v trestnom konaní a súdov). Ústavný súd tak zdôrazňuje, že ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade preskúmavania právoplatne skončených vecí, v ktorých protiústavnosť nie je možné napraviť iným spôsobom, teda predovšetkým procesnými prostriedkami, ktoré vyplývajú z príslušných právnych noriem upravujúcich to-ktoré konanie. K tomu je potrebné zdôrazniť, že zaistenie majetku nie je opatrením definitívnym, dotknutá osoba sa môže

aj v priebehu trestného konania domáhať obmedzenia či zrušenia tohoto opatrenia (§ 425 ods. 2 Trestného poriadku). Kasačná intervencia ústavného súdu je namieste iba vo výnimočných prípadoch, keď s ústavnou sťažnosťou napadnutým rozhodnutím je spojený neprípustný zásah do základných práv a slobôd sťažovateľov, ktorý nebol odčinený pri prieskume všeobecným súdom alebo ho takto odčiniť nemožno (I. ÚS 66/2021).

11. V prejednávanej veci namietaný zásah do práva sťažovateľa podľa čl. 1 dodatkového protokolu okrem toho, že nie je definitívnym opatrením, nepredstavuje ani pozbavenie majetku, ale iba úpravu užívania majetku (porovnaj rozsudok vo veci Forminster Enterprises Limited proti Českej republike z 9. 10. 2008, sťažnosť č. 38238/04, bod 63).

12. Ústavný súd už v obdobných prípadoch (napr. I. ÚS 66/2021) konštatoval, že podstatou ústavného prieskumu môže byť iba obmedzený test ústavnosti (pretože podstatná časť záruk spravodlivého procesu sa vzťahuje na proces vo svojom celku) spočívajúci v posúdení, či rozhodnutie o zaistení majetku malo zákonný podklad, bolo vydané príslušným orgánom a nie je prejavom svojvôle.

13. Napadnuté uznesenie o zaistení majetku sťažovateľa tak podľa ústavného súdu predstavuje zásah do jeho práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu (aj podľa čl. 20 ods. 1 ústavy), ktorý má zákonný základ v § 425 ods. 1 Trestného poriadku, z ktorého je zároveň zrejmé, že uznesenie o zaistení majetku bolo vydané (a následne preskúmané) príslušným orgánom. Zásah sleduje legitímny cieľ zabezpečiť výkon prípadného trestu prepadnutia majetku.

14. Ústavnou sťažnosťou napadnuté uznesenie špeciálneho trestného súdu nemožno považovať za arbitrárne (svojvoľné). Z hľadiska zásahu do sťažovateľom uplatnených základných práv je rozhodné posúdenie zmyslu a obsahu inštitútu zaistenia výkonu trestu prepadnutia. Z hľadiska procesného je rozhodujúci § 425 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého ak je obvinený stíhaný pre trestný čin, za ktorý vzhľadom na povahu a závažnosť činu a na pomery obvineného treba očakávať uloženie trestu prepadnutia majetku, môže súd a v prípravnom konaní prokurátor majetok obvineného zaistiť. Použitie konštrukcie permissívnej normy § 425 ods. 1 Trestného poriadku vyplývajúcej zo slova môže nadväzovať na hypotézu normy, ktorá ako podmienku zaistenia majetku stanovuje očakávanie uloženia trestu prepadnutia majetku vzhľadom na povahu a závažnosť činu a pomery obvineného. Z namietaného rozhodnutia sú zrejmé dôvody, pre ktoré špecializovaný trestný súd dospel k záveru, že hypotéza tejto normy je splnená (odkaz na § 58 ods. 3 Trestného zákona). V prejednávanej veci je zrejmé, že sťažovateľ je obvinený z trestných činov pri ktorých sa obligatórne ukladá trest prepadnutia majetku, a teda je možné zaistiť jeho majetok (porov. III. ÚS 267/2022). Nad rámec uvedeného ústavný súd uvádza, že test splnenia podmienok na zaistenie majetku nevyžaduje posúdenie kvality dôkaznej situácie na účel potvrdenia dôvodnosti podozrenia zo spáchania vyšetrovaného trestného činu, ako je tomu pri väzbe, ale predpokladom je len samotná existencia vedeného trestného stíhania obvineného pre kvalifikovaný trestný čin (II. ÚS 534/2021, ZNaU č. 105/2021).

15. Podstatnou námietkou sťažovateľa je, že prokurátor ani sudca neoverili, či zaistený hnutel'ny a nehnuteľný majetok a peňažné prostriedky boli nástrojom trestnej činnosti, alebo výnosom z trestnej činnosti, tak ako to Trestný poriadok vyžaduje v § 425 ods. 1 alinea 3 (sťažovateľ odkazuje na primeraný postup pri zaistení majetku a peňažných prostriedkov v zmysle § 94 až § 96g Trestného poriadku).

16. Aj keď § 425 ods. 1 Trestného poriadku odkazuje na primerané použitie ustanovení Trestného poriadku o zaistení nástrojov alebo výnosov z trestnej činnosti, nemožno dospieť k tomu, že primerané použitie týchto ustanovení by malo mať za následok to, že podmienkou zaistenia výkonu trestu prepadnutia majetku v podobe zaistenia majetku obvineného je aj to, aby zaistený majetok bol nástrojom alebo výnosom z trestnej činnosti. Účelom zaistenia nástrojov a výnosov trestnej činnosti nie je zaistenie výkonu trestu prepadnutia majetku, ale trestu prepadnutia vecí tak, ako vyplýva z § 60 ods. 1 Trestného zákona, podľa ktorého súd uloží trest prepadnutia vecí, ktoré boli použité alebo určené na spáchanie trestného činu (teda boli jeho nástrojmi) alebo ktoré boli jeho výnosmi. Rozdielnosť účelu zaistenia majetku podľa § 425 Trestného poriadku vylučuje primerané použitie ustanovení, ktoré smerujú k inému účelu (porov. III. ÚS 267/2022).

17. V prípade trestného činu, pre ktorý je proti sťažovateľovi trestné stíhanie vedené, počíta Trestný zákon s trestom prepadnutia majetku obvineného ako s obligatórnym následkom v prípade uznania jeho viny, a to bez potreby naplnenia podmienok uvedených v prvom ods. § 58 Trestného zákona a bez ohľadu na pôvod, resp. spôsob nadobudnutia daného majetku (obdobne pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Tdo 52/2020 z 27. augusta 2020). Povahu a závažnosť trestného činu, na ktoré ako na relevantné kritériá poukazuje § 425 ods. 1 Trestného poriadku, tak vyjadruje už samotný § 58 ods. 3 Trestného zákona, ktorý definuje skupinu spoločensky obzvlášť nebezpečných trestných činov, pri ktorých zákonodarca s cieľom maximalizovať výchovné a prevenčné pôsobenie na osobu páchatel'a stanovil trest prepadnutia majetku ako obligatórny následok špecifikovaných trestných činov (II. ÚS 534/2021).

18. Už uvedené skutočnosti postačujú na záver, že v prejednávanej veci ústavný súd nezistil nič, čo by sa vymykalo uvedenému testu ústavnosti. Ústavný súd však napríklad v konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 124/2021 v skutkovo obdobnej veci pristúpil aj k preskúmaniu primeranosti zásahu.

19. Preto nad rámec uvedeného možno v súvislosti s primeranosťou namietaného zaistenia majetku doplniť, že rozsah zaistenia zodpovedá jeho účelu, keďže rozsah zaistenia (hoci aj celého) majetku, je prirodzeným následkom očakávania uloženia trestu prepadnutia majetku tak, ako to predpokladá Trestný zákon v § 58 ods. 3. Z ústavnej sťažnosti ani jej príloh zároveň nevyplývajú žiadne okolnosti na strane sťažovateľa (zdravotný stav, finančná situácia, a podobne), ktorých dopad na primeranosť zásahu by bolo potrebné vziať do úvahy.

20. V súvislosti s otázkou primeranosti ústavný súd pripomína, že nejde o definitívny a absolútny zásah do majetkových práv sťažovateľa. Zmyslom zaistenia majetku je v čo najväčšej miere napomôcť reparať škody spôsobené prípadnou závažnou, osobitne hospodárskou trestnou činnosťou. V podstate ide nie o odňatie majetku (vyvlastnenie), ale o obmedzenie dispozičného oprávnenia dotknutých osôb ako dovolený spôsob obmedzenia vlastníckeho práva. Sťažovateľ má naďalej postavenie vlastníka nehnuteľností, môže ich naďalej užívať. Jediným zásahom do jeho práva je to, že nemôže s nehnuteľnosťami nakladať (porov. IV. ÚS 322/2021). Zároveň upriamuje ústavný súd pozornosť aj na § 425 ods. 2 Trestného poriadku, z ktorého vyplýva právo žiadať o zrušenie alebo obmedzenie zaistenia.

21. Napadnuté uznesenie špeciálneho trestného súdu preto ústavný súd vyhodnotil ako zásah do pokojného užívania majetku sťažovateľom, ktorý je v súlade s princípom zákonnosti, sleduje legitímny cieľ a možno ho hodnotiť ako primeraný prostriedok na jeho dosiahnutie.

22. Vo vzťahu k úvahám sťažovateľa o primeranosti samotného trestu prepadnutia majetku ústavný súd uvádza, že musí rešpektovať princíp del'by moci a úlohu súdov v právnom štáte. Rozhodnutie zákonodarcu stanoviť pre určité druhy trestných činov ako sankciu trest prepadnutia majetku a určiť zároveň zákonné podmienky umožňujúce túto sankciu v tom-ktorom prípade uložiť, je prejavom trestnoprávnej politiky štátu, ktorá patrí do právomocí iných štátnych orgánov, odlišných od ústavného súdu. Vymedzeným priestorom, kde môže ústavný súd do uvedenej témy vstúpiť, je iba konanie o súlade právnych predpisov, ktoré napokon pred ústavným súdom aktuálne prebieha pod sp. zn. PL. ÚS 1/2021 (návrh na vyslovenie nesúladu § 58 ods. 2 a 3 Trestného zákona s ústavou, dodatkovým protokolom a Chartou základných práv Európskej únie). Dokiaľ však ústavný súd nekonštatuje namietaný nesúlad dotknutých ustanovení Trestného zákona, platí prezumpcia ich ústavnosti a súladnosti so záväznými medzinárodnými zmluvami (II. ÚS 534/2021).

23. Sťažovateľ argumentuje aj tým, že nebol k otázke zaistenia jeho majetku vypočutý, a tým mu bolo odňaté právo vyjadriť sa. Ústavný súd uvádza, že konanie pred špecializovaným trestným súdom bolo iniciované práve sťažovateľom, a to na základe podania sťažnosti proti uzneseniu prokurátora o zaistení majetku, v ktorej nepochybne mal možnosť (a aj tak urobil) predostrieť všetky argumenty proti postupu a rozhodnutiu prokurátora, ktoré považoval za relevantné. V tomto smere ústavný súd nezistil žiadne obmedzenie sťažovateľa zo strany konajúcich orgánov verejnej moci. Ústavný súd však z ústavnej sťažnosti nezistil ďalšiu argumentáciu, než akú sťažovateľ uplatnil už v sťažnosti proti rozhodnutiu prokurátora, keďže v nej v podstate zopakoval námietky uvedené v sťažnosti. Inak povedané, v ústavnej sťažnosti absentuje uvedenie konkrétnej zamýšľanej argumentácie, ktorú mienil, ale nemohol predložiť a ktorú by považoval za relevantnú (porov. m. m. I. ÚS 66/2021).

24. Vzhľadom na všetky okolnosti danej veci ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým uznesením špecializovaného trestného súdu a obsahom napadnutých práv na ochranu majetku neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

25. Napriek tomu, že sťažovateľ sa v petite ústavnej sťažnosti domáha aj vyslovenia porušenia práva na prezumpciu nevinu podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru, uvedené sa nepremietlo do ústavnoprávnej argumentácie v rámci dôvodov ústavnej sťažnosti.

26. Ústavný súd považuje za žiaduce dať do pozornosti, že odôvodnenie ústavnej sťažnosti je kritériom klasifikačným, nie kvalitatívnym. Kritika právnych záverov všeobecných súdov pri poskytovaní ochrany „zákonným“ subjektívnym právam účastníkov konania musí mať v ústavnej sťažnosti nevyhnutné prepojenie na základné práva a slobody sťažovateľa, a to nielen na úrovni návrhu na rozhodnutie vo veci samej, ale aj v rovine odôvodnenia ústavnej sťažnosti (III. ÚS 463/2018). Ústavný súd stabilne judikuje, že ústavná sťažnosť na porušenie základných práv nemôže byť naformulovaná nedostatočne a neurčito a vytvárať tak priestor pre dohady a dedukcie (III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, I. ÚS 291/2017, IV. ÚS 91/2018). V zmysle konštantnej judikatúry pritom nepostačuje akékoľvek odôvodnenie návrhu na začatie konania.

Návrh na začatie konania pred ústavným súdom musí byť odôvodnený kvalifikovane, t. j. musí obsahovať odôvodnenie, ktoré spĺňa ústavno-právne požiadavky.

27. Z uvedeného dôvodu vzhliadol ústavný súd v časti ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru dôvod na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nedostatok náležitostí ustanovených zákonom.

28. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu